

I

Бенкетуй, молода княгине, —
Поки сонце ще ходе радо,
Поки небо твоє ще синє,
Бенкетуй, моя Ладо!

Хай несуть із комор на стóли
Виночерпи і плододари
Твої вина, міцні, як смоли,
І садів твоїх дари.

Груди груш, винограду грона,
Сині сливи, гради тернини,
Гори яблук в огнях червоних
І рубіни рябини.

Та проси, господине гожа,
У гостину до себе друзів,
Та сідай, молода, хороша,
У веселому крузі.

Хай горять золоті брокати,
Хай цвітуть самоцвітні шати,
Хай шепочуть до злот шарлати
За столами у Лади.

Задзвеніть, задзвоніте, згуки
І пісень і бесед веселих!
Хай із рук переходе в руки
Злотокований келіх!

Хай спадають хвилини п'яні,
Як обдихані синім сливи.
Хай на б'ялю твому, пані,
Буде кожен — щасливий!

Скоро зносиш свою пишноту,
Замість пурпуру вдягнеш мармур,
Вдягнеш срібло замісто злата, —
Тож цвіти не надармо.

Тож п'яні і п'яній, княгине, —
Поки сонце ще ходе радо,
Поки небо твое ще синє,
Веселись, моя Ладо!

Прага, 1929

II

Ти послухала мене,
Синьоокая княгине...
Сонце й досі ще ясне,
Небо й досі яносинє.

Як глибоко у кришталь
Затопились високості!
Був гучний у тебе баль
І веселі були гості.

Повні меду по краї,
Повні винами по вінця,
Дзвонні келіхи твої
Грали блисками червінця.

Скільки вихилено їх
За столами у палацах!
Скільки яблук запашних
Червонілося на тацах!

Скільки яблук, груш і слив
І п'яного винограду
Слуги з саду нанесли
Своїй пані на відряду!

Як роздзвонено тобі
Грали гусли і кимвали!
Ой не дві вони добі
Тобі славу рокотали.

Як палахкав твій шарлат,
Як палало твоє злато!
Найладнішою із лад
Називали тебе, Ладо.

Ти послухала мене,
Ти почула мене, Осінь...
Сонце й досі ще ясне,
Небо яносинє й досі.

Мов не Осінь, а Весна,
Ти ясна така і синя.
Така синя і ясна,
Мов княжна, а не княгиня.

Прага, 1929

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Збірка «STEFANOS I».